

Sygn. akt II AKa 361/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 lutego 2021 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA – Anna Zdziarska (spr.)

Sędziowie SA - Zbigniew Kapiński

SA – Katarzyna Capałowska

Protokolant: st. sekr. sąd. – Katarzyna Rucińska

przy udziale prokuratora Gabrieli Marczyńskiej - Tomali

po rozpoznaniu w dniu 9 lutego 2021 r.

sprawy:

1. P. W., syna S. i J. z domu P., urodz. (...) w W.

oskarżonego z art.56 ust 3 Ustawy z dnia 29.07.2005 r. w zw. z art.12 kk w zw. z art.65§1 kk i art.64§1 kk, art.258§1 kk,

2. D. Ł. (1), syna Z. i B. z domu M., urodz. (...) w W.

oskarżonego z art.56 ust 3 Ustawy z dnia 29.07.2005 r. w zw. z art.12 kk w zw. z art.65§1 kk i art.64§1 kk, art.258§1 kk,

3. P. M. (1) z domu K., syna B. i J. z domu R., urodz. (...) w P.

oskarżonego z art.56 ust 3 Ustawy z dnia 29.07.2005 r. w zw. z art.4§1 kk, art.263§2 kk,

4. M. B. (1), syna M. i E. z domu S., urodz. (...) w W.

oskarżonego z art.56 ust 3 Ustawy z dnia 29.07.2005 r. w zw. z art.12 kk w zw. z art.65§1 kk,

5. K. W. (1), syna J. i G. z domu S., urodz. (...) w W.

oskarżonego z art.56 ust 3 Ustawy z dnia 29.07.2005 r. w zw. z art.12 kk w zw. z art.65§1 kk

na skutek apelacji, wniesionych przez prokuratora i obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 12 marca 2019r., sygn. akt XII K 66/17

I. zmienia zaskarżony wyrok wobec oskarżonych:

1. P. W. w ten sposób, że:

- kary wymierzone w punkcie II na podst. art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k. i art. 33 § 1, 2 i 3 k.k. podwyższa do 4 (czterech) lat pozbawienia wolności i 200 (dwustu) stawek dziennych grzywny w kwocie po 200 (dwieście) złotych,

- orzeczony w w punkcie III przepadek korzyści majątkowej podwyższa do kwoty 1.487.000 (jednego miliona czterystu osiemdziesięciu siedmiu tysięcy) złotych;

2. D. Ł. (1) w ten sposób, że:

- eliminuje z opisu czynu z punktu VI ustalenie, że zbył wskazanym tam osobom 2 kg marihuany i karę pozbawienia wolności wymierzoną na podst. art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k. i art. 33 § 1, 2 i 3 k.k. obniża do 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy,

- orzeczony w punkcie VII przepadek korzyści majątkowej podwyższa do kwoty 232.000 (dwustu trzydziestu dwóch) tysięcy złotych;

3. P. M. (1) w ten sposób, że:

- uchyla orzeczenie o karze łącznej z punktu XIII,

- w ramach czynu zarzuczonego mu w punkcie VIII aktu oskarżenia (pkt IX wyroku) uznaje za winnego tego, że:

W połowie 2006r. w J., wbrew przepisom ustawy posiadał znaczną ilość środków psychotropowych w postaci co najmniej 1500 tabletek ekstazy nabytych od G. P. (1)

- tj. czynu z art. 62 ust.2 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym do dnia 21 lipca 2006r. i na tej podstawie skazuje go, a na podst. art. 62 ust.2 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 33 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierza mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności i 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych grzywny w kwocie po 100 (sto) złotych,

- jako podstawę skazania i wymiaru kary za czyn z punktu X aktu oskarżenia (pkt XII wyroku) przyjmuje art. 263 § 1 k.k.,

- w miejsce określonego w punkcie X przypadku korzyści majątkowej orzeka przepadek korzyści majątkowej w kwocie 16.360 (szesnastu tysięcy trzystu sześćdziesięciu złotych) osiągniętej z tytułu sprzedaży broni palnej.

- na podst. art. 85 § 1 k.k., art. 86 § 1 k.k. wymierza P. M. (1) karę łączną 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

4. K. W. (1) w ten sposób, że:

- orzeczony w punkcie XIX przepadek korzyści majątkowej podwyższa do w kwoty 300 (trzystu) tysięcy złotych;

II. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok w pozostałym zakresie wobec oskarżonych – P. W., D. Ł. (1), P. M. (1), M. B. (1) i K. W. (1);

III.zwalnia wszystkich oskarżonych od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, wydatkami obciążając Skarb Państwa, także w zakresie apelacji wniesionej przez prokuratora.

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 361/19
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	5	
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 12 marca 2019r.,
sygn. akt XII K 66/17.

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońcy

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia obrońców oskarżonych D. Ł. (1), P. M. (1), M. B. (1), K. W. (1)

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3 Granice zaskarżenia prokuratora		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości w odniesieniu do P. W. (pkt IV a.o.), D. Ł. (1) (pkt VI a.o.)	
# w części	#	co do winy P. W. i D. Ł. (1)
#	co do kary wobec wszystkich oskarżonych	
#	co do środka karnego wobec P. W., D. Ł. (1), P. M. (1), K. W. (1)	
1.3.2. Podniesione zarzuty obrońcy D. Ł. (1)		

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu – art. 65 k.k.	
#	<p>art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia:</p> <p>I. obrazy przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia a to art. 7 k.p.k. poprzez dowolną a nie swobodną ocenę materiału dowodowego bez uwzględnienia zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego poprzez nieobiektywne uznanie, że pomówienia świadków G. i M. P. (1) są wystarczającym dowodem winy D. Ł. (1), podczas gdy nie stanowią one dowodu pełnowartościowego, ponieważ nie były złożone spontanicznie, bezinteresownie, a zostały złożone w celu zmniejszenia własnej winy pomawiających i nie znajdują potwierdzenia w innych dowodach, co doprowadziło do skazania osoby niewinnej</p> <p>II. obrazy przepisów postępowania, która miała wpływ na treść wydanego orzeczenia, a to art. 410 k.p.k. mających wpływ na treść wyroku, a polegającą na pominięciu przy dokonywaniu</p>	

ustaleń faktycznych istotnych dowodów w postaci zeznań św. M. T., który zeznał, że nie zna oskarżonego D. Ł. (1) i nie rozpoznaje go, co ma istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy i w konsekwencji oparcie tych ustaleń jedynie na części materiału dowodowego,

III. obrazy przepisów postępowania, która miała wpływ na treść wydanego orzeczenia, a to art. 7 k.p.k. w z. z art. 4 k.p.k. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów oraz oceny wszystkich dowodów na niekorzyść oskarżonego D. Ł. (1) oraz uznanie, że mimo braku dowodów bezpośrednich winy i sprawstwa oskarżonego, zgromadzone w sprawie dowody stanowią nieprzerwany ciąg dowodów, które tworzą jedyną możliwą wersję wydarzeń prowadzącą do przypisania oskarżonemu winy i sprawstwa w zakresie zarzuczonego mu czynu,

IV. obrazy przepisów postępowania, która miała wpływ na treść wydanego orzeczenia, a to art. 7 k.p.k. poprzez w szczególności:

- odmówieniu wiary wyjaśnieniom oskarżonego w części w jakiej wskazał on, że nie dopuścił się popełnienia zarzuczonego mu czynu, że nie uczestniczył obrocie środkami odurzającymi, co znalazło potwierdzenie w zeznaniach złożonych przez M. T.,
- nie dostrzeżenie jak również nie wyjaśnienie rozbieżności jakie pojawiły się z treści zeznań złożonych przez św. G. P. (1) i M. P. (1) tak w zakresie ilości sprzedanych oskarżonemu D. Ł. (1) środków

	<p>odurzających jak również w zakresie ich zakupu przez świadków,</p> <ul style="list-style-type: none"> • nie dostrzeżenie braku spójności w zeznaniach złożonych przez M. P. (1), który wskazywał, że sprzedawał jak również nabywał środki odurzające od D. K. (1) w czasie, gdy ten był tymczasowo aresztowany i przebywał w warunkach izolacji, co jednoznacznie wpływa na ocenę wiarygodności zeznań tego świadka, • przyjęcie za w pełni wiarygodne, spójne i logiczne zeznania złożone przez G. i M. P. (1), w sytuacji gdy są to jedyne dowody wskazujące na winę i sprawstwo oskarżonego D. Ł. (1), w sytuacji gdy św. M. T., który miał uczestniczyć w transakcjach z oskarżonym nie rozpoznał go i zaprzeczył aby w takich transakcjach uczestniczył, • bezkrytyczne przyjęcie za wiarygodne zeznań złożonych przez G. i M. P. (1) bez jednoczesnego nie rozważenia ich aktualnej sytuacji procesowej, popełnienia przez świadków kolejnych przestępstw już po złożeniu przez nich wyjaśnień w niniejszej sprawie, motywów jakimi kierowali się świadkowie składając pomówienia i korzyści jakie uzyskali ze złożonych przez siebie zeznań, 	
#	<p>art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia –</p> <p>V. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia i mających wpływ na jego treść polegający na wyrażeniu poglądu, że dowody ujawnione na rozprawie i ustalone na ich podstawie okoliczności są wystarczające do uznania za</p>	

	udowodniony fakt popełnienia przez oskarżonego zarzucanego mu czynu, w następstwie dokonania ich oceny z uwzględnieniem wyłącznie okoliczności przemawiających na niekorzyść D. Ł. (1), w sytuacji gdy właściwa ocena zgromadzonych dowodów dokonana z uwzględnieniem dyrektyw wskazanych w art. 7 k.p.k. prowadzi do wniosków przeciwnych	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.3.2. Podniesione zarzuty przez obrońców P. M. (1)		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli	

mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia

1. art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodów, polegającej na wybiórczej i tendencyjnej analizie materiału dowodowego, w tym zeznań i wyjaśnień G. P. (1) i M. P. (1) oraz zeznań T. K., a także wyjaśnień oskarżonego, w szczególności zaś poprzez bezzasadne przyjęcie, iż oskarżony działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami brał udział w obrocie znacznych ilości substancji psychotropowych, podczas gdy zeznania T. K., którym Sąd niesłusznie nie dał w całości wiary, wskazują, iż oskarżony P. M. (1) nie miał nic wspólnego z przestępczym procederem, w którym uczestniczył jego brat, natomiast zeznania te dowodzą, iż zarówno oskarżony, jak i świadek potrafili na jednej imprezie zażyć po 30 tabletek ekstazy każdy, co, mając na przypisaną oskarżonemu w sentencji ilość narkotyku przekonuje, że nawet ewentualne przyjęcie, że P. M. (1) w istocie nabył od G. P. (1) 1500 tabletek ekstazy dowodzi, iż uczynił to w istocie na użytek własny, które to potencjalne działanie oskarżonego pozostaje prawnie irrelevantne,

2. art. 410 k.p.k. poprzez:

a) pominięcie przy ustalaniu stanu faktycznego dowodu z wyjaśnień G. P. (1) z dnia 25 kwietnia 2014 r. od słów „sam byłem świadkiem” do słów „jedli jedną po drugiej można powiedzieć” (k. 98 akt sprawy) ujawnionych w toku rozprawy głównej w dniu 25 września 2018 r., z których wynika, iż zgodnie z posiadaną przez świadka wiedzą P. M. (1) oraz jego brat, T.

K. ps. (...) w trakcie jednej imprezy potrafili zażyć po 20-30, a nawet 40 tabletek ekstazy, co potwierdza depozycje świadka T. K. w tym zakresie, który zeznawał identycznie co do omawianej okoliczności i jednocześnie przekonuje, iż nawet przyjęcie, że oskarżony P. M. (1) nabył od G. P. (1) przypisaną mu ilość narkotyku, dowodzi, iż czynił to w istocie na własny użytek, a zatem nie można przypisać mu czynu zarzucanego przez Prokuratora;

b) pominięcie przy ustalaniu stanu faktycznego dowodu z zeznań A. S. z dnia 28 listopada 2016 r. (k. 440-441 akt sprawy), odczytanych w toku rozprawy głównej w dniu 13 czerwca 2018 r., z których wynika, iż świadek widział osobę, od której G. P. (1) zamówił pistolety maszynowe typu (...) i która broń dostarczyła do mieszkania, w którym przebywał, zaś podany przez świadka do protokołu opis wyglądu tej osoby wyklucza, iż był nią P. M. (1), nadto w toku rozprawy świadek wskazał, iż nie zna żadnego z oskarżonych, co przesądza, iż G. P. (1), wbrew swoim własnym depozycjom nie nabył broni palnej od P. M. (1),

c) nieujawnienie i pominięcie dowodu z wyjaśnień G. P. (1) z dnia 14 czerwca 2016 r. (k. 235-237), z których wynika, iż nabyte przez niego pistolety typu (...) zostały przywiezione przez P. M. (1) do K. do mieszkania wynajmowanego przez A. S., który był wtedy obecny w lokalu, co pozostaje nie do pogodzenia z zeznaniami A. S. w tym zakresie złożonymi w toku rozprawy, gdzie świadek wskazał, iż nie zna żadnego z oskarżonych, nadto również z pominiętym przez Sąd przy ustalaniu stanu faktycznego materiałem dowodowym w postaci zeznań świadka z postępowania

przygotowawczego, gdzie podał on wygląd osoby, która przywiozła broń palną do jego mieszkania, zaś opis ten nie odzwierciedla w żadnej mierze wyglądu P. M. (1), co przesądza, iż G. P. (1), wbrew jego depozycjom, nie nabył broni palnej od P. M. (1),

d) nieuwjawnienie i pominięcie dowodu z wyjaśnień M. T. z dnia 8 kwietnia 2014 r. (k. 382-391 akt sprawy), z których wynika, iż broń palna w postaci pistoletów maszynowych (...) została nabyta przez G. P. (1) w M. i oddana M. T. na przechowanie, co stoi w jawnej sprzeczności z depozycjami G. P. (1) w tym zakresie, który twierdził, iż opisaną broń zbył mu oskarżony P. M. (1), co jednak Sąd I instancji błędnie przyjął, wadliwie ustalając stan faktyczny w sprawie,

e) nieuwjawnienie i pominięcie fragmentu dowodu z wyjaśnień G. P. (1) z dnia 25 kwietnia 2014 r. od słów „chciałbym złożyć wniosek” do słów „też obawiam się grupy z M.” (k. 115 akt sprawy) z wyjaśnień tych wynika bowiem, iż G. P. (1) obawiał się pewnych grup przestępczych, w tym grupy z M. do tego stopnia, iż złożył nawet wniosek do protokołu o objęcie ochroną swojego dziecka i konkubiny, co z kolei tłumaczy, dlaczego świadek ten twierdził, że broń palną typu (...) nabył od P. M. (1), mimo że depozycje te stoją po pierwsze w jawnej sprzeczności z nieuwjawnionymi i pominiętymi przez Sąd meriti wyjaśnieniami M. T., który wskazał, iż przedmiotowa broń została zakupiona przez G. P. (1) właśnie w M., od tamtejszej grupy przestępczej i był co do tej okoliczności przekonany, a po drugie także z zeznaniami A. S. dotyczącymi wizyty w lokalu w K.

	<p>osoby, od której G. P. (1) miał nabyć przedmiotową broń,</p> <p>które to naruszenia w konsekwencji doprowadziły do bezzasadnego przyjęcia, że P. M. (1) dopuścił się popełnienia czynów zarzucanych mu w pkt VIII i X aktu oskarżenia, a w efekcie wydania wadliwego rozstrzygnięcia.</p>	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.3.2. Podniesione zarzuty przez obrońcę M. B. (1)		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany	

	<p>w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu</p>	
#	<p>art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia</p> <p>1) art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej a nie swobodnej oceny zeznań świadków pomawiających oskarżonego i bezkrytyczne danie im wiary, gdy ich zeznania są niespójne i wewnętrznie sprzeczne, gdyż świadek G. P. (1) twierdzi, że sprzedawał i nabywał amfetaminę od M. B. (1), podczas gdy świadek M. P. (1) kategorycznie zeznał, że oskarżonemu powierzono amfetaminę na czasowe przechowanie.</p> <p>2) art. 7 kpk, art. 366 § 1 kpk poprzez uznanie, że wina oskarżonego M. B. (1) nie budzi wątpliwości, podczas gdy Sąd nie wyjaśnił pojawiających się rażących sprzeczności w zeznaniach pomawiających go świadków G. P. (1) twierdzącego „B. do końca się nie rozliczył, nie pamiętam dokładnie kwestii płatności czy w ratach, ale więcej na ten temat może powiedzieć mój brat M.... gdy się obraził na mnie to rozmawiał z moim bratem i jemu płacił „, a wykluczających taki przebieg zdarzenia depozycji M. P. (1) „z M. B. (1) nie miałem żadnych relacji narkotykowych. Mój brat (G. P. (1)) mógł mieć z nim takie relacje”.</p> <p>3) art. 7 k.p.k. poprzez dowolną a nie swobodną ocenę materiału dowodowego bez uwzględnienia zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego oraz nieobiektywne uznanie, że pomówienia skonfliktowanego z</p>	

	oskarżonym świadka G. P. (1) są wystarczającym dowodem winy M. B. (1), podczas gdy nie stanowią one dowodu pełnowartościowego, ponieważ nie były złożone spontanicznie, bezinteresownie a zostały złożone w celu zmniejszenia winy własnej pomawiającego i nie znajdują potwierdzenia w żadnych innych dowodach, co doprowadziło do skazania osoby niewinnej.	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 kpk	
#	brak zarzutów	
1.3.2. Podniesione zarzuty przez obrońcę K. W. (1)		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany	

	<p>w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu</p>	
#	<p>art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia –</p> <p>I. na podstawie art. 438 pkt. 2 k.p.k. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia:</p> <p>a. tj. art. 4 k.p.k. poprzez, naruszenie zasady obiektywizmu w rozpoznaniu niniejszej sprawy w postaci nie dochowania nakazu bezstronności, a także nieznajdującego podstaw w realiach niniejszej sprawy bezpodstawnego przypisania nieproporcjonalnie wielkiej wartości zeznaniom świadków obciążających oskarżonego – G. P. (1) i M. P. (1) (pomimo istniejących w nich sprzeczności, rozbieżności) i zaniechaniem ich weryfikacji za pomocą zeznań innych świadków, co objawiało się:</p> <ul style="list-style-type: none"> • przyjęciem jeszcze przed zamknięciem przewodu sądowego obrazu sprawy, z którego wynikało, że oskarżony jest „obiektywnie winny” zarzucanego mu czynu, a jego wyjaśnienia miały na celu uniknięcie przez niego odpowiedzialności karnej; • zaniechaniem badania przez Sąd I instancji okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego K. W. (1), a zwłaszcza rzetelnego wyjaśnienia okoliczności związanych z rzekomym udziałem w obrocie kokainą i ilości tych substancji, a także konfliktem oskarżonego z G. P. (1); 	

• stwierdzeniem, że przesłuchanie świadków M. B. (2) i K. B. nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, w sytuacji kiedy według relacji G. P. (1) świadkowie ci mieli od niego odbierać kokainę, która uprzednio pochodziła od K. W. (1);

• tj. art. 5 § 2 k.p.k. poprzez, rozstrzygnięcie nie dających się usunąć wątpliwości dotyczących udziału oskarżonego K. W. (1) w obrocie narkotykami, jak również ilości kokainy, którą miał obracać (uznany za winnego udziału w obrocie łącznie 6 kilogramami kokainy, podczas gdy 1 kilogram czystej kokainy odebranej od G. P. (1) to wedle jego zeznań ten sam tylko zmieszany, który był później G. P. (1) przekazany) - na niekorzyść oskarżonego;

b. tj. art. 7 k.p.k. poprzez, dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodów, przejawiającej się w przyznaniu waloru całkowitej wiarygodności zeznaniom świadków G. i M. P. (1);

c. art. 410 k.p.k. poprzez, nieujawnienie w sposób przewidziany przepisami kodeksu postępowania karnego depozycji G. P. (1) i M. P. (1) z kart 54-59 do słów „handlowałem”; 59 od słów „poznałem go około w połowie 2012 roku” do 61 do słów „wcześniej przed wyjściem”; 61 od słów „D. jeździł wtedy H.” do końca protokołu na karcie 63; z kart 69-86; z kart 96-115; z kart 122 do 130 do słów „zeznałem wcześniej o chłopaku”; z kart 130 od słów „w okolicach M.” do końca protokołu na karcie 145; z kart 172 verte do 174 verte; z kart 176 do 181 do słów „wszędzie zapisanego jako Pełny”; z kart 183-193; z kart 205-206 verte; z karty 209 verte; z karty 211 verte-212; z kart 236

	<p>verte-237; 240 verte-243 verte; z kart 250 verte-252; z kart 254-258; z kart 262-270; z kart 281-285; z kart 351-352; z kart 360-362; z kart 363 verte-364; z kart 369 verte-370; z kart z kart 374-375;</p> <p>d. tj. art. 366 § 1 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k. w zw. z 4 k.p.k. poprzez oddalenie wniosku obrońcy oskarżonego K. W. (1) o dopuszczenie dowodu z zeznań świadków K. B. i M. B. (2) oraz poprzez zaniechanie przesłuchania z urzędu w charakterze świadka P. K., co skutkowało wyrokowaniem w oparciu o niepełny materiał dowodowy a przy przeprowadzeniu powyższych dowodów pozwoliłoby na kompleksową i swobodną ocenę prawdziwości zeznań świadków G. P. (1) i M. P. (1);</p>	
#	<p>art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia –</p> <p>II. na podstawie art. 438 pkt. 3 k.p.k. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego orzeczenia, który miał wpływ na jego treść, poprzez przyjęcie, że oskarżony K. W. (1) brał udział w transakcjach narkotykowych określonych w akcie oskarżenia.</p>	
#	<p>art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka</p>	
#	<p>art. 349 k.p.k.</p>	

#	brak zarzutów	
1.3.2. Podniesione zarzuty przez prokuratora		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	<p>art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu –</p> <p>V. obrazę przepisu prawa materialnego z art. 45§1 kk poprzez nie orzeczenie wobec P. M. (1) przypadku korzyści majątkowej osiągniętej z popełnienia przestępstwa z art. 263§2 kk, opisanego w punkcie X części wstępnej wyroku, podczas gdy prawidłowa wykładnia art. 45§1 kk prowadzi do wniosku, że sąd był zobligowany do orzeczenia przypadku korzyści majątkowej, którą oskarżony osiągnął z popełnienia przestępstwa z art. 263§2 kk,</p>	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia –	

I. błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę orzeczenia i mający wpływ na jego treść, polegający na niezasadnym przyjęciu przez Sąd I instancji, że w zakresie czynów opisanych w punktach IV i VI części wstępnej wyroku materiał dowodowy nie dostarczył podstaw, aby stwierdzić winę oskarżonych P. W. i D. Ł. (1), podczas gdy prawidłowa i całościowa ocena wszystkich okoliczności sprawy pozwala na przyjęcie, że oskarżeni P. W. w okresie od sierpnia 2012 roku do lipca 2013 roku oraz D. Ł. (1) w okresie od lutego 2013 roku do lipca 2013 roku należeli na terenie W. do zorganizowanej grupy przestępczej, kierowanej przez G. P. (1), a tym samym dopuścili się popełnienia przestępstwa z art. 258§1 kk,

VI. błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę orzeczenia i mający wpływ na jego treść, polegający na uznaniu, że oskarżeni osiągnęli podlegającą przypadkowi korzyść majątkową w wysokości:

- 60.280 złotych w przypadku P. W.,

- 52.000 złotych w przypadku D. Ł. (1),

- 4.500 złotych w przypadku P. M. (1),

- 71.200 złotych w przypadku K. W. (1),

podczas gdy prawidłowa analiza zebranego materiału dowodowego oraz ugruntowana linia orzecznicza w tym zakresie prowadzą do wniosku, że kwoty orzeczonych przypadków powinny być znacznie wyższe.

#

art. 438 pkt 4 k.p.k.
– rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka –

II. rażąca niewspółmierność orzeczonych kar pozbawienia wolności oraz grzywny wobec:

- P. W. w wysokości 3 lat pozbawienia wolności oraz grzywny w wymiarze 150 stawek dziennych, przy przyjęciu wysokości jednej stawki dziennej w kwocie 150 złotych,

- D. Ł. (1) w wysokości 3 lat pozbawienia wolności oraz grzywny w wymiarze 150 stawek dziennych, przy przyjęciu wysokości jednej stawki dziennej w kwocie 150 złotych,

- P. M. (1) za czyn opisany w punkcie VIII części wstępnej wyroku w wysokości 1 roku pozbawienia wolności oraz grzywny w wymiarze 50 stawek dziennych, przy przyjęciu wysokości jednej stawki dziennej w kwocie 100 złotych, za czyn opisany w punkcie X części wstępnej wyroku w wysokości 2 lat pozbawienia wolności oraz kary łącznej w wysokości 2 lat pozbawienia wolności,

- M. B. (3) w wysokości 4 lat pozbawienia wolności oraz grzywny w wymiarze 200 stawek dziennych, przy przyjęciu wysokości jednej stawki dziennej w kwocie 200 złotych

- K. W. (1) w wysokości 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych, przy przyjęciu wysokości

jednej stawki dziennej w kwocie 150 złotych,

na skutek niedostatecznego uwzględnienia wagi i charakteru popełnionych przez oskarżonych czynów, znacznego stopnia ich społecznej szkodliwości oraz wysokiego stopnia winy oskarżonych, co przy prawidłowej ocenie sprawia, że orzeczone kary pozbawienia wolności uznać należy za rażąco łagodne, sprzeczne ze społecznym poczuciem sprawiedliwości, a tym samym niespełniające przypisanych im zadań w zakresie celów zapobiegawczych i wychowawczych, które kara ma osiągnąć w stosunku do sprawcy, a także potrzeb w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa,

III. rażąco niewspółmierność orzeczonych na podstawie art. 70 ust. 4 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii środków kompensacyjnych wobec:

- P. W. w wysokości 10.000 złotych,
- D. Ł. (1) w wysokości 5.000 złotych,
- P. M. (1) w wysokości 1.000 złotych,
- M. B. (3) w wysokości 10.000 złotych,
- K. W. (1) w wysokości 5.000 złotych,

na skutek niedostatecznego uwzględnienia wagi i skutków popełnionych przez oskarżonych czynów, jak również winy i motywacji oskarżonych, co przy prawidłowej ocenie sprawia, że orzeczone nawiązki uznać należy za rażąco niskie i sprzeczne ze społecznym poczuciem sprawiedliwości, a tym samym niespełniające przypisanych im

	zadań w zakresie zapobiegania i zwalczania narkomanii,	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski obrońców

#	uchylenie wniosek ewentualny obrońcy D. Ł., K. W. i M. B.	#	Zmiana i uniewinnienie
---	---	---	------------------------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

<u>2.1.1. Fakty uznane za udowodnione</u>					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
<u>2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione</u>					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

2.2. Ocena dowodów

<u>2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów</u>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

<u>2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</u>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
	Zarzut obrońcy D. Ł. (1), M. B. (1), K. W. (1) – obrazy przepisów postępowania i błędu w ustaleniach faktycznych	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
	Zarzut obrońców P. M. (1) w zakresie czynu z punktu IX (pkt VIII a.o.), obrazy art. 7 i 410 k.p.k.	# zasadny # częściowo zasadny
	Zarzuty prokuratora w odniesieniu do kary i środków karnych	# niezasadny # zasadny # częściowo zasadny

	# niezasadny
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>	
<p>Obrońcy oskarżonych – bez wyjątku, przez pryzmat obrazy art. 7 k.p.k. zakwestionowali wiarygodność G. P. (1) i M. P. (1), jako osób korzystających z art. 60 § 3 k.k.</p> <p>Istotnie zeznania tych świadków stanowią podstawowy dowód w przedmiotowej sprawie, a szczególnie zeznania G. P. (1). W pewnym zakresie uzupełniając należy potraktować zeznania M. P. (1), M. T. i A. S., o czym będzie poniżej. Poza tym zauważyć należy, że w innych postępowaniach w oparciu o zeznania (wyjaśnienia) G. P. (1) doszło do wydania wyroków skazujących, co też oznacza, że jego relacje mają potencjał by zostać uznanymi za wiarygodne.</p> <p>Genezę instytucji świadka koronnego oraz „małego świadka koronnego” stanowiła chęć rozbicia solidarności przestępczej, z tą różnicą, że w przypadku świadka koronnego zyskuje on całkowitą bezkarność, a osoba taka jak G. P. (1) i M. P. (1) mogą liczyć jedynie na nadzwyczajne złagodzenie kary.</p> <p>Polskie prawo procesowe nie akceptuje legalnej teorii dowodowej i nie dyskredytuje dowodu, który stanowiłyby wyłącznie zeznania jednego świadka jeśli zostały ocenione swobodnie, z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego.</p>	

Interpretacja dowodów dokonana przez obrońców nie pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k., bowiem negując prawidłowo ustalony stan faktyczny interpretują go w sposób korzystny dla oskarżonych, nie wskazując jednocześnie konkretnych uchybień jakich miałby dopuścić się Sąd I instancji.

Odnosnie apelacji obrońcy **D. Ł. (1)** stwierdzić należy, że w tym przypadku połączono obrazę art. 7 k.p.k. z obrazą art. 410 k.p.k., co doprowadzić miało do bezpodstawnego uznania oskarżonego za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu. Uzasadniając uchybienie procesowe należało wykazać, że miało ono wpływ na treść wyroku.

Orzekający w tej sprawie Sąd Okręgowy ujawniał fragmenty zeznań z postępowania przygotowawczego, zgodnie z treścią art. 391 § 1 k.p.k., który przewiduje odczytywanie zeznań „w pewnym zakresie”, gdy świadek zeznaje odmiennie, lub oświadczy, że pewnych okoliczności nie pamięta. Na etapie postępowania pierwszo – instancyjnego strony najwyraźniej nie dostrzegaly rozbieżności, skoro nie wnosily o odczytanie dalszych fragmentów zeznań.

W ocenie Sądu odwoławczego, poza jednym wypadkiem dotyczącym D. Ł., sąd meriti oparł się na całokształcie okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej i ustalenia poczynił na podstawie istotnych dla wydania prawidłowego rozstrzygnięcia dowodach.

M. T., do treści zeznań którego odwołuje się obrońca D. Ł. (1) w apelacji, podczas rozprawy

co prawda podał, że nie zna oskarżonego (k. 2107 – 2110), to jednak oświadczenia tego nie można traktować jako dowodu niewinności oskarżonego ze względu na rolę jaką pełnił. Był kierowcą taksówki, nie znał osób, którym dostarczał narkotyki. Wiedział jednak czym zajmował się G. P. (1) i dostarczał go na miejsce przekazania, lub odbioru narkotyków.

Trudno też doszukiwać się rozbieżności co do ilości narkotyków w zeznaniach M. i G. P. (1), skoro M. P. (1) (k. 2235) wręcz wskazał, że nie znał bliżej Ł., współpracował z nim od maja do lipca 2013. Tak jak brat opisywał transakcje dotyczące kokainy, z tym że jego działalność przestępcza była przedzielona pobytami w zakładach karnych. Nie ma znaczenia podniesiony w apelacji fakt, mający wynikać z zeznań M. P. (1), że narkotyki były nabywane od D. K. (2) w czasie gdy ten był pozbawiony wolności, skoro z tego samego protokołu przesłuchania wynika, że to od brata wie, że współpracował z K. (nie podając którym), obrońca zaś nie wskazał fragmentu ujawnionego protokołu z postępowania przygotowawczego, z którego miałyby wynikać teza o transakcjach narkotykowych dokonywanych przez M. P. w czasie pobytu D. K. w zakładzie karnym.

Z prawnego punktu widzenia nie ma istotnego znaczenia fakt, że G. P. (1) deklarował chęć zerwania z dotychczasowym życiem, a został oskarżony o produkcję amfetaminy po nawiązaniu współpracy z Policją, bowiem nawet osoba skazana za składanie fałszywych zeznań nie jest automatycznie pozbawiona prawa do bycia świadkiem. W toku tego postępowania w/w

był konsekwentny, odpowiadał na pytania stron oraz sądu i co istotne nie uzyskiwał całkowitej bezkarności ujawniając liczne przestępstwa.

W sytuacji D. Ł. (1) przyznać należy rację skarżącej w tym, że podczas rozprawy G. P. (1) nie pamiętał, czy kupił od oskarżonego marihuanę, choć tego nie wykluczył. Okoliczność ta nie została skonfrontowana z pozostałym materiałem dowodowym, a zatem Sąd odwoławczy wyeliminował z opisu czynu nabycie 2 kg. marihuany, co miało wpływ na obniżenie kary pozbawienia wolności. Sąd odwoławczy jednak dostrzega, że w pozostałych przypadkach Sąd Okręgowy w razie wątpliwości przyjmował wartości bardziej dla oskarżonego korzystne np. co do kokainy.

Kolejny zarzut podniesiony w apelacji jest także niezasadny. To, że w akcie oskarżenia skierowanym przeciwko G. P. (1) ilość narkotyków nie była zgodna z ilością wskazaną w zarzucie D. Ł. było wynikiem oceny materiału dowodowego dokonanej przez autora tego aktu oskarżenia, a rolą sądu była jego weryfikacja.

Z kolei argumentu na sprzeczność relacji pomiędzy G. P. (1), a jego bratem M. nie dostarcza fakt, że ten ostatni podczas rozprawy pamiętał mniej szczegółów.

Wątpliwości zgłoszone przez autorkę apelacji co do zastosowania art. 65 § 1k.k. Sąd Okręgowy rozwił na k.25 i 25v pisemnych motywów wyroku.

Na częściowe uwzględnienie zasługiwała apelacja obrońców **P. M. (1)**, choć nie przyniosła oczekiwanego rezultatu wobec

wniesienia apelacji na niekorzyść oskarżonego przez prokuratora.

Sąd I instancji, na wniosek obrońcy oskarżonego, podczas rozprawy (k. 2241) ujawnił wyjaśnienia G. P. (1) z k. 98 we fragmencie, który był korzystny dla sytuacji procesowej P. M. (1) w zakresie czynu polegającego na nabyciu 1500 tabletek ekstazy, a mianowicie, że sam był świadkiem jak oskarżony z bratem połykali na imprezach tabletki jedną po drugiej. Korespondowało to z zeznaniami brata oskarżonego – T. K., skazanego za obrót narkotykami w relacji z G. P. (1). Nie ujawnił natomiast innego fragmentu protokołu, który nie musiałby świadczyć o nabyciu takiej ilości tabletek ekstazy na własny użytek. Jednak nie tylko to zadecydowało, że Sąd II instancji skazał P. M. za posiadanie substancji psychotropowej, lecz to, że przy zmianie opisu czynu nie wskazano, że oskarżony uczestniczył w obrocie, a jedynie, że nabył tabletki ekstazy.

Sąd odwoławczy nie podzielił poglądu obrońców, że nawet przy założeniu, że to oskarżony nabył tabletki, a nie T. K., to dopuścił się niekaralnego posiadania jako konsument.

Sąd Najwyższy wielokrotnie wypowiadał się na temat odpowiedzialności karnej z art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Odpowiedzialności tej nie podlega osoba dysponująca środkiem z zamiarem niezwłocznego zażycia i dotyczy to nieznacznych ilości, a nie hurtowych.

Wskazana w apelacji ogólnikowość sformułowania daty nie uniemożliwiła uznania oskarżonego za winnego przypisanego mu wyrokiem czynu. G. P. (1)

nie twierdził, że transakcji było wiele, więc należało przyjąć, że tabletki oskarżony ekstazy kupił jednorazowo. Wspomniany w środku odwoławczym M. P. (1) nie musiał pamiętać faktu nabycia narkotyków przez P. M., skoro czyn ten miał charakter jednorazowy.

Wbrew argumentacji obrońców za prawidłowe uznać również należy ustalenia Sądu Okręgowego w zakresie czynu polegającego na zbyciu G. P. (1) czterech jednostek broni palnej. Z pisemnego uzasadnienia zawartego na stronie 24 wynika, że sąd meriti uznał li tylko tyle, że A. S. nie potwierdził, by któryś z oskarżonych był mu znany. Nie oznacza to jednak, że należałoby odrzucić jako wiarygodne zeznania G. P., a oprzeć się na zeznaniach M. T., że w istocie broń pochodziła od grupy przestępczej z M.. Co prawda nie wszystkie zeznania M. T. zostały odczytane, bowiem strony zapytane o to nie wnosiły, to jednak z fazy spontanicznie złożonych zeznań wynika, że miał na myśli inną broń niż wyjaśniał wcześniej, z tego powodu nie wiadomo którą broń miał na myśli (k. 21107 – 2110). W tym względzie trafnie uznano za miarodajne zeznania G. P. (1), że cztery (...) dla grupy (...) nabył dla niego z Czech P. M. (1). Nie wszystkie sprzedano, bo nie miały tłumików. Broń przywiózł dla niego P. M. (1) do mieszkania zajmowanego przez A. S.. Logicznym jest, że miejscem przekazania broni był K., gdyż leży bliżej Czech. Gdyby pochodziła z M., bliżej byłoby dowieźć ją do W., gdzie ostatecznie trafiła. A. S. potwierdził fakt dostarczenia broni, do zajmowanego przez niego mieszkania, oglądał nawet jedną sztukę broni. Choć dwukrotnie widział kolegę P. już w postępowaniu przygotowawczym powątpiewał, czy

byłby w stanie go rozpoznać. Dodał jednak, że mężczyzna powiedział, że broń i amunicja pochodzi z Czech. Dość zbieżnie podawał też datę przywiezienia – początek roku 2013. Następnie tę broń do W. zawiózł kolega P. – N. (k. 441).

O możliwościach dostępu do broni z Czech – brata (...) (P. M.) zeznawał też M. P. (1). Do zakupu miało dojść po jego aresztowaniu, nie później niż do maja 2013r. Miał je przechowywać M. T. (...) -k. 360.

Za niepotwierdzoną dowodami sugestią obrońców uznać należy, że G. P. o sprzedaż broni maszynowej pomówił P. M. z obawy przed grupą z M., gdyż on sam twierdził, że obawiał się najbardziej grupy (...), (...) i M. K..

Oдноśnie apelacji obrońcy **M. B. (1)** Sąd zważył, co następuje:

Sąd meriti nie dopuścił się obrazy art. 7 k.p.k. wskazanej w apelacji. G. P. (1) niezmiennie przez cały tok postępowania wskazywał, że M. B. (1) zbył dwukrotnie po 10 kg amfetaminy. Skarżący nie może powoływać się na rozbieżności pomiędzy relacjami obu braci P., skoro M. B. (1) podczas rozprawy zeznał, że nie miał relacji narkotykowych z oskarżonym, a mógł mieć je brat, bo wie to z relacji jednego i drugiego. Zarówno G. P. (1), jak i M. P. (1) zeznawali o zaistniałym konflikcie, natomiast sam powód konfliktu jest okolicznością drugorzędną nie mogącą mieć wpływu na (...).

Tak jak twierdzi skarżący dowód z pomówienia winien być wsparty innymi dowodami, lecz Sąd Najwyższy nigdy nie twierdził, że kontrola tego dowodu winna być wyizolowana i ograniczała się do

roli tylko tego jednego oskarżonego reprezentowanego akurat w tej sprawie przez autora apelacji.

Obrońca **K. W. (1)** podniosła szereg zarzutów procesowych. Przepis art. 4 k.p.k. formułuje ogólną zasadę procesową tzw. gwarancyjną i aby trafnie podnieść zarzut jego naruszenia, skarżąca winna wskazać na obrazę konkretnego przepisu naruszającego zasadę obiektywizmu. To, że Sąd I instancji oparł się na zeznaniach G. P. (1) i M. P. (1), nie uwzględnił ich sytuacji procesowej, nie uwzględnił wniosków dowodowych nie świadczy jeszcze o naruszeniu zasady obiektywizmu.

Najczęściej prezentowanym przez Sąd Najwyższy poglądem jest, że zarzut obrazę art. 7 k.p.k. pozostaje w relacji wykluczenia z zarzutem obrazę art. 5 § 2 k.p.k. Zarzut obrazę art. 5 § 2 k.p.k. można skutecznie podnosić, jeżeli materiał dowodowy zostanie prawidłowo oceniony, a pozostaną mimo to nie dające się usunąć wątpliwości.

Niezasadny był także zarzut błędnych ustaleń faktycznych, wynikający z obrazę art. 7 i 410 k.p.k. Sąd Okręgowy ukształtował swe przekonanie na podstawie wszystkich dowodów mających znaczenie dla prawidłowego wyrokowania, ocenił je swobodnie, z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego.

Niesłusznie też obrońca upatruje „błędu braku”, mającego polegać na nieujawnieniu depozycji G. P. (1) i M. P. (1) ze wskazanych w apelacji kart. Analiza nieujawnionych zeznań świadków wskazuje, że znamienita ich większość w ogóle nie dotyczy

K. W. (1). Poza tym obrońca nie wykazała, by nieuwjawnienie wszystkich zeznań i wyjaśnień miało wpływ na treść wyroku.

Tak, jak zauważyła skarżąca w wystąpieniu, przez Sądem odwoławczym – w dacie wydania wyroku nie obowiązywał art. 452 § 2 pkt 2 k.p.k. Niezależnie od tego, że zgodnie z art. 366 § 1 k.p.k. na sędzie spoczywa obowiązek przeprowadzenia dowodów z urzędu, to jednak nie wszystkich możliwych, tylko tych mających znaczenie dla sprawy. Ponadto strony nigdy nie były i nie są pozbawione inicjatywy dowodowej i jeśli obrońca widziała rozbieżności w relacjach świadków mogła zainicjować odczytanie kolejnych zeznań, jak zrobił to obrońca P. M. (1), czy przeprowadzenie konfrontacji.

Oczekiwanie, aby w całości postępowanie dowodowe przeprowadził Sąd odwoławczy jest niczym nieuzasadnione. Niezależnie od tego kiedy wszedł w życie art. 452 § 2 pkt 2 k.p.k., to dowody w postaci wyjaśnień i zeznań braci P. nie stanowiły novum dla autorki apelacji.

Braku postępowania nie stanowi odmowa przesłuchania K. B., jak i M. B. (2), skoro z najmniejszego dowodu nie wynika, by mieli mieć oni kontakt z K. W. (1), poza tym że G. P. (1) nabywał kokainę od nich pochodzącą. Odnośnie kolejnego wniosku adresowanego do Sądu Apelacyjnego o przesłuchanie P. K., za pośrednictwem którego G. P. nabywał kokainę, należałoby uwzględnić jego sytuację procesową, w związku z czym i tak wiarygodność świadka trzeba by ocenić w zestawieniu z depozycjami G. P. (1)

i M. P. (1). Wskazówką do takiego wniosku jest postawa J. B. i P. B., którzy aczkolwiek skazani, to nadal utrzymują, że zostali pomówieni przez zainteresowanego poprawą swego statusu – G. P..

Skarżąca wskazuje w apelacji przykłady, które w jej ocenie świadczą o niewiarygodności M. i G. P..

Z powyższym poglądem nie można się zgodzić. Jeśli chodzi o M. P. (1), to mógł nie rozpoznać K. W., bowiem czym innym jest okazanie wizerunku z tablic poglądowych, a czym innym okazanie bezpośrednio. W toku rozprawy rozpoznał go, choć jak podał nazwisko oskarżonego mu nic nie mówiło. Zaznaczył też, co należy wziąć pod uwagę, że miał z oskarżonym kontakt przed swoim zatrzymaniem, a brat cały czas aż do jego zatrzymania. Co się zaś dotyczy zeznań dotyczących czasokresu uczestniczenia w obrocie przez P. K., to kwestia ta winna zostać zweryfikowana w toku postępowania jego dotyczącego.

Prawdą jest, że G. P. (1) transakcje z oskarżonym umiejscawiał na ulicy (...). Nie ulega jednak wątpliwości, że doszło do pomyłki językowej. Za każdym razem opisywał, że miały one miejsce pod drzewem, przy sklepie (...), przy którym widział K. W..

Całkowicie bezzasadny jest zarzut obrazy art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k. Z opisu czynu dokładnie wynika jakiego narkotyku obrót dotyczył i o jakiej wadze. Właśnie dla dokonania pełnego opisu czynu wskazano, że jego uczestnictwo w obrocie polegało na przyjęciu kokainy i jej zmieszaniu. Była to kokaina o wadze 1 kilograma, a po zmieszaniu 5 -u kilogramów. Nie oznacza to, że odpowiedzialność karna

oskarżonego winna ograniczać się wyłącznie do 1 kilograma czystej kokainy. Żadnego znaczenia nie ma to jakiego rodzaju substancję stanowił wypełniacz. Oskarżony zwiększał objętość i wartość rynkową narkotyku przeznaczonego do dalszej dystrybucji, jednocześnie nie tracił on właściwości odurzających.

Sąd Okręgowy nie pominął w swych rozważaniach incydentu związanego z wymianą opon G. P. (1) w zakładzie (...). W.. Dał wyraz braku wiarygodności G. P. w odniesieniu do przebiegu zdarzenia, ale jedno takie zdarzenie nie może przecież przekreślać wartości dowodowej wszystkich pozostałych depozycji.

Co do apelacji **Prokuratora**, Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Środek odwoławczy wniesiony na niekorzyść oskarżonych częściowo zasługiwał na uwzględnienie.

W odniesieniu do czynu z punktu IV i VI dotyczącego P. W. i D. Ł. (1), Sąd Okręgowy dokonał prawidłowej oceny materiału dowodowego. Zauważyć jednocześnie należy, że skarżący nie wskazał z naruszenia których przepisów postępowania karnego miałyby wynikać błęd w ustaleniach faktycznych. Również uzasadnienie apelacji nie dostarcza żadnej argumentacji przemawiającej za tym, że oskarżeni byli członkami zorganizowanej grupy przestępczej. Autor apelacji sam przyznaje, że G. i M. P. (1) umiejscawiali ich poza grupą. Nie jest wystarczające dokonanie ustalenia tylko na podstawie faktu, że G. P. (1) należał do grupy „(...)” i w jej ramach utworzył własną grupę zajmującą się handlem i produkcją narkotyków.

<p>Słusznie jednak skarżący podniósł, że Sąd I instancji zaniżył wysokość korzyści majątkowej, a w przypadku sprzedaży broni przez P. M. w ogóle jej nie orzekł. W pisemnych motywach wyroku nie wskazano kryteriów obliczenia korzyści majątkowej.</p> <p>W przypadku kar pozbawienia wolności apelacja uznana została częściowo za zasadną w przypadku P. W. i P. M. (1).</p> <p>Orzekając grzywnę obok kary pozbawienia wolności, sąd nie naruszył art. 33 k.k., bowiem wskazuje on granice możliwych do wymierzenia stawek i ich wysokość.</p> <p>Sąd odwoławczy nie znalazł podstaw do podwyższenia wyrokiem nawiązek z uwagi na orzeczenie przepadku korzyści majątkowej i grzywien w znacznych kwotach.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Wniosek obrońcy D. Ł. (1), P. M. (1), M. B. (1), K. W. (1) o uniewinnienie.</p> <p>Alternatywnie złożony wniosek przez obrońcę M. B. (1), K. W. (1), D. Ł. (1) o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.</p> <p>Wniosek prokuratora o zmianę wyroku.</p> <p>Wniosek o uchylenie wyroku.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		

<p>Zaskarżony wyrok został wydany bez obrazy wskazanych w apelacjach przepisów i dlatego wniosek o uniewinnienie nie zasługiwał na uwzględnienie. Z uwagi na to, że nie zaistniały przesłanki wymienione w art. 437 § 2 k.p.k. nie został uwzględniony wniosek o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania. Powody zmian opisane poniżej.</p>	
--	--

<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	
<p>1.</p>	
<p>Związłe o powodach uwzględnienia okoliczności</p>	
<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>	
<p><u>5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</u></p>	
<p><u>1.</u></p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>
<p>Wyrokiem z dnia 16 lutego 2021 r., sygn. akt II AKa 361/19, Sąd Apelacyjny w Warszawie utrzymał zaskarżony wyrok wobec D. Ł. (1), P. M. (1), M. B. (1) i K. W. (1) w zakresie winy, z tym że wobec P. M. (1) co do czynu z punktu VIII a.o. przy zmienionym jego opisie i zmienionej kwalifikacji prawnej.</p>	
<p>Związłe o powodach utrzymania w mocy</p>	
<p>Wniesione apelacje nie dostarczyły argumentów podważających winę oskarżonych.</p>	
<p><u>5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</u></p>	

1.	Przedmiot i zakres zmiany
<p>Wyrokiem z dnia 16 lutego 2021 r., sygn. akt II AKa 361/19 Sąd Apelacyjny w Warszawie</p> <p>II. zmienił zaskarżony wyrok wobec oskarżonych:</p> <p>3. P. W. w ten sposób, że:</p> <ul style="list-style-type: none">- kary wymierzone w punkcie II na podst. art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k. i art. 33 § 1, 2 i 3 k.k. podwyższył do 4 (czterech) lat pozbawienia wolności i 200 (dwustu) stawek dziennych grzywny w kwocie po 200 (dwieście) złotych,- orzeczony w punkcie III przepadek korzyści majątkowej podwyższył do kwoty 1.487.000 (jednego miliona czterystu osiemdziesięciu siedmiu tysięcy) złotych; <p>1. D. Ł. (1) w ten sposób, że:</p> <ul style="list-style-type: none">- wyeliminował z opisu czynu z punktu VI ustalenie, że zbył wskazanym tam osobom 2 kg marihuany i karę pozbawienia wolności wymierzoną na podst. art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k. i art. 33 § 1, 2 i 3 k.k. obniżył do 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy,- orzeczony w punkcie VII przepadek korzyści majątkowej podwyższył do kwoty 232.000 (dwustu trzydziestu dwóch) tysięcy złotych; <p>3. P. M. (1) w ten sposób, że:</p> <ul style="list-style-type: none">- uchylił orzeczenie o karze łącznej z punktu XIII,- w ramach czynu zarzuczonego mu w punkcie VIII aktu oskarżenia (pkt IX wyroku) uznał za winnego tego, że: <p>W połowie 2006r. w J., wbrew przepisom ustawy posiadał znaczną ilość środków psychotropowych w postaci co najmniej 1500 tabletek ekstazy nabytych od G. P. (1)</p> <ul style="list-style-type: none">- tj. czynu z art. 62 ust.2 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym do dnia 21 lipca 2006r. i na tej podstawie skazuje go, a na podst. art. 62 ust.2 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 33 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierzył	

mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności i 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych grzywny w kwocie po 100 (sto) złotych,

- jako podstawę skazania i wymiaru kary za czyn z punktu X aktu oskarżenia (pkt XII wyroku) przyjął art. 263 § 1 k.k.,

- w miejsce określonego w punkcie X przepadku korzyści majątkowej orzekł przepadek korzyści majątkowej w kwocie 16.360 (szesnastu tysięcy trzystu sześćdziesięciu złotych) osiągniętej z tytułu sprzedaży broni palnej.

- na podst. art. 85 § 1 k.k., art. 86 § 1 k.k. wymierzył P. M. (1) karę łączną 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

4. K. W. (1) w ten sposób, że:

- orzeczony w punkcie XIX przepadek korzyści majątkowej podwyższył do kwoty 300 (trzystu) tysięcy złotych.

Zwięźle o powodach zmiany

W orzecznictwie Sądu Najwyższego wskazuje się, że rażąca niewspółmierność kary występuje wtedy, gdy kara orzeczona nie uwzględnia w należyty sposób stopnia społecznej szkodliwości przypisywanego czynu oraz nie realizuje wystarczająco celu kary, ze szczególnym uwzględnieniem celów zapobiegawczych i wychowawczych. Pojęcie niewspółmierności rażącej oznacza znaczną, wyraźną i oczywistą, a więc niedającą się zaakceptować dysproporcję między karą wymierzoną a karą sprawiedliwą (zasłużoną). Przesłanka rażącej niewspółmierności kary jest spełniona tylko wtedy, gdy na podstawie ustalonych okoliczności sprawy, które powinny mieć decydujące znaczenie dla wymiaru kary, można przyjąć, że występuje wyraźna różnica między karą wymierzoną a karą, która powinna zostać wymierzona w wyniku prawidłowego zastosowania dyrektyw wymiaru kary oraz zasad ukształtowanych przez orzecznictwo.

W zakresie kary pozbawienia wolności częściowo uwzględniona została apelacja Prokuratora w odniesieniu do P. W. i P. M. (1). Wewnętrzna sprawiedliwość wyroku nakazywała podwyższenie kar pozbawienia wolności i grzywny wobec P. W., bowiem istniały przesłanki do wymierzenia takich samych

kar jak M. B. (1). Obaj uczestniczyli w obrocie porównywalnej ilości narkotyków i czynów dokonali, będąc uprzednio karani sądownie, w warunkach recydywy. Jeśli chodzi o P. M. (1), to pomiędzy czynami za które w/w został skazany nie istniał bliski związek podmiotowo – przedmiotowy uzasadniający powielenie zasady absorpcji, był wręcz bardzo odległy.

W pozostałych przypadkach Sąd I instancji uwzględnił wszystkie dyrektywy wymiaru kary, określone w art. 53 k.k.

Prokurator myli się twierdząc w apelacji, że wszyscy oskarżeni byli karani sądownie. Z danych o karalności wynika, że D. Ł. (1) nie był karany sądownie, zaś K. W. (1) jedynie w dacie wydania zaskarżonego wyroku. To, że oskarżeni uczestniczyli w obrocie znacznej ilości narkotyków zostało uwzględnione w ustawowym zagrożeniu, a przy tym zauważyć należy, że ilość narkotyków wyrażała się w kilogramach, a nie tonach. Ustawodawca uwzględnił również i to, że przestępstwa, za które oskarżeni zostali skazani godzą w zdrowie publiczne. Nie można też jak prokurator nadawać nadmiernego znaczenia dla braku skruchy w sytuacji, gdy oskarżeni realizując prawo do obrony nie przyznawali się do popełnienia zarzuconych im czynów. Kary aczkolwiek nie należące do surowych uwzględniają stopień społecznej szkodliwości czynów, warunki i właściwości sprawców. Winny zatem odnieść pozytywny skutek wychowawczy i zapobiegawczy.

Wyrok podlegał zmianie w zakresie przepadku korzyści majątkowej, która nie oznacza zysku. Sąd odmiennie niż Prokurator obliczył w odniesieniu do K. W. (1) korzyść dotyczącą nie sześciu, a nie pięciu kilogramów kokainy z uwagi na to, że 1 kilogram posłużył do wytworzenia 5 kilogramów. Zeznania G. P. (1) i po części M. P. (1), stanowiły podstawę do dokonania obliczeń. I tak: kg marihuany – 17 tysięcy złotych, amfetaminy 6 tysięcy złotych, kokainy 34000 euro, zmieszanej 60 złotych za gram. Jeśli chodzi o P. W. Sąd odwoławczy nie doliczył jako korzyści majątkowej wynagrodzenia za przechowywanie, bowiem w toku rozprawy G. P. na ten temat nie złożył żadnych zeznań i nie ujawniono w tej części jego wyjaśnień z postępowania przygotowawczego. Przyjęto też średni kurs euro z czasu czynów według tabel kursu NBP.

W przypadku P. M. (1) jako korzyść są potraktował cenę sprzedanych jednostek broni (4x 1000 euro). Przy zmianie opisu czynu na posiadanie tabletek ekstazy

nie było podstaw do orzeczenia przepadku korzyści majątkowej.

Mając na uwadze wysokość kwot podlegających przepadkowi, sąd nie uznał za zasadne podwyższania grzywien, czy nawiązek.

Sąd nie zmieniając ustaleń faktycznych poprawił błędną kwalifikację prawną czynu przypisanego P. M. w pkt. XII wyroku, na co zezwalała dyspozycja art.455 k.p.k., jako że apelację wywiedziono na niekorzyść oskarżonego, choć kara wymierzona nie pogorszyła sytuacji oskarżonego. Z ustaleń faktycznych i opisu czynu ewidentnie wynika, że doszło do handlu bronią, a nie jej posiadania. Wymierzając na nowo P. M. kary jednostkowe, Sąd Apelacyjny zachował poprzedni wymiar, uznając że nawet przy zmienionej kwalifikacji prawnej wymierzone kary nie przekraczają swą dolegliwością stopnia winy. Karę łączną orzekł na zasadzie asperacji, ponieważ nie istniał bliski związek podmiotowo – przedmiotowy pomiędzy czynami.

Sąd obniżył karę pozbawienia wolności w stosunku do D. Ł. (1) nie znajdując w przeprowadzonym przez Sąd I instancji postępowaniu, dowodów na zbycie 2 kilogramów marihuany. Poza tym jeszcze raz podkreślić należy, że nie był on dotychczas karany sędownie.

<u>5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</u>		
<u>5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia</u>		
1.1.		# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		

3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
<u>5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania</u>		
<u>5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku</u>		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
III.	Wobec wymierzenia kar w wymiarze bezwzględnym oraz orzeczenia środka karnego i grzywny, na podst. art. 624 § 1 k.p.k. Sąd zwolnił oskarżonych od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, wydatkami obciążając Skarb Państwa, także w zakresie apelacji Prokuratora.

7. PODPIS
Anna Zdziarska Zbigniew Kapiński Katarzyna Capałowska

<u>1.3. Granice zaskarżenia</u>			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca D. Ł. (1)		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 12 marca 2019r., w sprawie XII K 66/17		
<u>1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</u>			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
<u>1.3.2. Podniesione zarzuty</u>			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	Uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania jako wniosek alternatywny	# Zmiana i uniewinnienie

<u>1.3. Granice zaskarżenia</u>			
Kolejny numer załącznika	2		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca M. B. (1)		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 12 marca 2019r., w sprawie XII K 66/17		
<u>1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</u>			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
<u>1.3.2. Podniesione zarzuty</u>			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	Uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania jako wniosek alternatywny	# Zmiana i uniewinnienie

<u>1.3. Granice zaskarżenia</u>			
Kolejny numer załącznika	3		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca K. W. (1)		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 12 marca 2019r., w sprawie XII K 66/17		
<u>1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</u>			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
<u>1.3.2. Podniesione zarzuty</u>			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	Uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania jako wniosek alternatywny	# Zmiana i uniewinnienie

<u>1.3. Granice zaskarżenia</u>			
Kolejny numer załącznika	4		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca P. M. (1)		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 12 marca 2019r., w sprawie XII K 66/17		
<u>1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</u>			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
<u>1.3.2. Podniesione zarzuty</u>			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
<i>1.4. Wnioski</i>		
#	Uchylenie	# Zmiana i uniewinnienie

<i>1.3. <u>Granice zaskarżenia</u></i>	
---	--

Kolejny numer załącznika	5		
Podmiot wnoszący apelację	Prokurator		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 12 marca 2019r., w sprawie XII K 66/17		
<u>1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</u>			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości co do P. W. i D. Ł. (1) – pkt IV i VI a.o.		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary wobec wszystkich oskarżonych		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia – wobec wszystkich za wyjątkiem M. B.		
<u>1.3.2. Podniesione zarzuty</u>			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa		

	materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
<u>1.4. Wnioski</u>			
#	Uchylenie co do czynów z pkt IV i VI a.o.	#	Zmiana